П. Крат.

ІЗ ХРИСТОМ ПОВОСКРЕСАЙМО

Христос Воскрес!

ТОРОНТО ОНТ.
1923.

ІЗ ХРИСТОМ ПОВОСКРЕСАЙМО!

Коли ж Дух того, що воскресив Ісуса з мертвих живе у вас, так той, що воскресив Христа Ісуса з мертвих, дасть життя і вашим смертним тілам Духом того що живе у вас. До Римлян, 8:11.

Було це давно, давно.. Засмучені сиділи апостоли босі на підлозі, оплакуючи, після звичаю жидівського, свого учителя, замучене тіло котрого перед двома днями Йосип з Никодимом поховали у новім гробі поблизу Голготи. Надворі розвиднилось. Чути, хтось нетерплячи пукає в двері, щоб впустили. Апостоли наполошились. думаючи, що і їхня

криївка відкрита, і їх зараз заберуть рабіни на муки. Та тікати нема куди, відчиняють двері… До покою, як проміння сонця, як краса весни вбігає Марія Магделина, а за нею Іванна та Марія Якова і радістно витають апостолів: Христос воскрес! Казав, щоб ми усі йшли мерщі до Галилеі; там Його здибаемо.'' Апостоли не хочуть няти віри, але радість жінок така щира, так правдива, що вони примушені ім вірити.

,,Гимн апостоли співають
Жах і смуток забувають,
Боже слово всім голосять
І спасення їм приносять.
А спасення йде з небес:
Христос воскрес!
Христос воскрес!''

Та радістна вістка про воскрсення Спаса зробила той день апостолам ,,великим днем'', Великоднем.

Великдень!.. Нема Українця в світі, чиє б серце хоч на мить не сповнилось чуттям радости, коли спогадає собі Великодні Свята… Ясне золоте сонечко. Теплий, лагідний вітерець. Пахуче солодке повітря. Зелені пасовища сіножаті. Подоли лісів вкриті барвисти-

-ми, пахучими квітками. Срібна, дзвінка пісня жайворонка у високім прозоро-синім небі. Гучні великодні дзвони. Радістні люди. Гаївки коло церкви. Спів воскресення над цілою Україною: ,,Христос воскрес, — воскресне й Україна!''

,,Наш Учитель знов жиє!
Смерте, де жало твоє?
Раз умер Христос за нас
І від смерти всіх нас спас.''

,,Пасха! чудова Пасха! Пасха,- це Господня Пасха! Пасха: з радощів друг друга обіймім! Пасха, це увільненя від скорбот, бо нині, як сонце з ночі, засяяв Спас Христос.''

Від коли Українці християнами найлюбіщим святом у них Великдень. І коли наш нарід не згинув у тих усіх лихоліттях, які ми перебули і перебуваэмо, так це завдяки тій нашій глибокій вірі перемоги світла над темрявою, правди над кривдою, життя над смертею, що ми гримемо у співі перемоги:

,,Христос, воскресши зміж мерлих,
Смертею смерть здоптав
І тим, що у гробі, життя дарував!''

В стародавній українській думі про

''Марусю Богуславку'' росповідається, що

''На Чорному Морі,
На камні біленькому,
Там стояла темниця камяная.
Що утій темниці пробувало сімсот козаків,
Бідних невольників.
То вже тридцять літ у неволі пробувають,
Божого світу, сонця праведного в вічі собі не видають.''

У того турецького пана, в которого ті козаки нудились в неволі, була наша потурчена дівчина, Маруся з Богуслава. У Великодну Суботу вона приходить до тієї темниці і назбитки питає невольників, чи знають вони, який тоді був саме день на Україні. Тридцять літ сиділи ті козаки у пітьмі вязниці, погубили рахунок дням і місяцям, де ж би вони могли вгадати Марусину загадку. Та відчуваючи, що вона загадує їм щось такого, що має вразити їхне сердце, козаки починають докорять їй кажучи, що вона сама добре знає, що вони в тій темниці згубили рахунок часу. Тоді Маруся сама свою загадку каже:

''Ой, козаки, ви бідні невольники!
Що сьогодні у нашій землі христіян-

ській---Великодна Субота,
А завтра святий празник, роковий день
Великдень.''

Уявіть собі чорну та вохку вязницю просто гріб, у котрій такі довгі роки, без жадної надії на визвіл, хіба смерть, терпіли ті козаки. Але слова Марусини, що завтра на Вкраїні буде Валикдень, свято повне давно невиданого ними сонця, свято життя і воскресення пригадали козакам дні їхнього юнацтва, пригадали їм молодечі надії, коли вони були ще молоді, коли вони орлами вилітали на сивих конях боронити рідну Вкраїну від Ляха та Турчина. І в тяжкій роспуці припадають ті козаки лицем до зимної та вохкої підлоги їхньої темниці і кленуть Марусю, що вона заколотила їхній спокій:

,,Та бодай ти, дівко бранко,
Марусю, попівно Богуславко,
Щастя й долі собі не мала,
Як ти нам святий празник,
Роковий день Великдень пригадала!'

Ті нарікання козачі торкнулись душі потуреченої дівчини, і вона, наражаючись сама на смерть люту, випускає тих невольників:

„З тяжкої неволі,
З віри бусурменської
На ясні зорі,
На тихі води,
У край веселий,
Між люд хрещений,
На рідну Україну."

Любі брати і сестри, ми що перебвауємо на цій канадийській еміґрації, споглянь-мо на самих себе, на життя наше, чи не подібне воно до тієї „темниці камяної," в котрій нудились без жадної надії на визвіл, на кращу долю тих сімсот поневолених козаків, прадідів наших? Подібне, ой, як іще подібне. Хоч не в однакових темницях перебуваємо, але майже в кожного з нас душа в темряві вязничій.

Одні з нас занедбали Христа, відпали поволі від Церкви святої і стало їм туземне життя ночею чорною. Серце налилось отруєю злоби. Тіло стало паном над духом, чесноти забулись, а сумління заснуло, і скотились вони у безодню задоволеня тіла свого. Та чим більше вони гоняться за тілесними задоволеннями, тим глибше занепадають у життю своїм. Як посихає лист відірваний від живого дере-

ва, так марнують ся ті, що Церкву Христову лишил. Вони не вірять у безсмертя і ходять усе під крилом тіни смертної, безнадійні, приголомшені...

А Спа прийшов порятувати тих, кому ніч перед очима стела. хто згубив правдиву путъ життя. Він воскрес, щоб запевнити і нас, що наші души безсмертні, і що хто витримсе до кінця у чистоті життя християнського, той спасен буде... Але буде спасен і той, що покине урвище гріхів, хто вернеться до Христа. Хай же сьогорічні Великодні Свята, засв тять золотим промінням у темниці життя тих погибаючих і розбудять у них жадобу вернути до Бога, до Христа, до святої Церкви, до життя справедливого! Хай і вони враз з нами заспівають:

Всі радіймо щиро нині.
Бог дав щастя всій родині.
Бог дав радість нам з небес:
Христос воскрес!"

Є иньші, що, як кажи апостол Павло: „Славлячи себе мудрими, потуманіли." Прочитали кілька книжочок про припущення, як світ та люди повстали на землі, та довідавшись, що те творення відбувалось не так про-

сто, як їм у молодечих літах оповідано, лишають Християнство, бо „люди з малпів повстали,'' пробують щось утяти самі з себе. Та Христос сказав: „Без мене нічого не вдієте.'' Покинувши Христа, свого духового вітця, вертають назад до звірини. Звір жиє чесно в дикості своїй, а безбожний зарозумілець стає погибеллю собі і людям. Християнин дивиться на Хрисга, як на свій взірець правди і любви та безгрішности, а безбожний мудрагеля дивиться зя взірцем між звірину. Такі -- так само у темниці свого розуму. У такій темниці були грецькі фільософи,зак християнство їх не випровадило на світло соняшне.

Брате, той хто сотворив тебе і розум твій, певно мудріщий від тебе, а ти про Него кажеш, що Його нема на світі. Коли Його нема, той ти не істнуєш! Отямся і подумай ким краще бути, чи сином звірини, чи Божим? Заспівай враз з нашим українським поетом П. Кулішем:

„Нехай мій дух в земній юдолі
Не знижується до звірят,
З Твоєї пресвятої волі
Нехай на-віки буде свят.''

Долів зневіру! Наповнись, брате, радощами воскртсення і життя вічного!

Багато з нас сидить у темниці злиднів та гризот. Це ті, що вже сказали собі: „Не тратьте куме сили, пускайтесь на дно." Кажуть вони що не мають у світі долі, кажуть що їм пани та дуки світ завязали. У них ослабла віра Христова, вони забули на Христові слова: „Колиж ви, бувши, лихими умієте давати добрі дари дітям вашим, то чи не більшеж даватиме все добре Отець ваш що на набі тим, хто просить у Него?" Зневіра у влесні сили, це уже смерть! Така смерть заходить тільки на людей, в кого ослабла віра в батьківство Бога. Видістатись з цієї темниці можна тільки тоді, коли людині вернеться віра, що за помочею Бога-Батька вона побоpe усі житейскі перешкоди і осягне в цім земнім життю належиту собі пайку, як і другі діти Божі. Ті козаки в вурецькій темниці не мали надії більше в своїм життю навіть світла сонящного побачити, їхні души вже були повмирали за життя, але вістка про Великдень їх воскресила і дала снаги втечи в неволі на рідну Україну. Долів зневіру! Більше віри, білчше надії!

„Нині усе наповнилось світлом:
Небо, земля і глибини.

Нехай святкує усе твориво
Христове воскресення!”

Де-котрі з нас, діставшись у темницю гріхів, не мають відваги спокутувати їх перед Отцем Небесним і ходять блудними синами поза святою Церквою. Пригадайте собі, з якою радостею привитав батько заволоку сина, як той вернув домів з довгих блукань. Так радіє Бог, бачучи тих,що вертають до Його сватої Церкви.

„Вчора я був похований з Тобою,
Устаю з Тобою нині.”

Многі з нас відчувають себе у чорній темниці тому, що наш нарід, наша Україна, розділена поміж чотирма сусідами, що ми не нарід, а якись піднарід, котрому призначено вічно годувати своїм маслаком всіляких чужинецьких захланників та наїзднинів. І тут маловірство!Погляньмо на історію Жидів. Коли Жиди забували єдиного Бога-Духа, коли починали вклонятись рукотворним божищам своїх ворогів, коли Ізраїль вставав на Юду, а Юда на свого брата Ізраїля, тоді вони діставались у неволю своїх сусід. Спогляньте ж на життя українське від часів давних, від доби князівськоі, від гетманьщини до часу

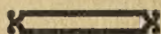
теперішнього. Коли у нас брат брата любив, коли ми Українці були одною душею, одним серцем? Чи не через роздори нас знищили Татари, чи не через роздори згинула гетьманщина, чи не через роздори Наддніпрянців з Наддністрянцями поділена на четверо наша Україна? Чи не роздерті ми роздором тут у Канаді? А чи любиться наш нарід там притиснений пятою ворожою? Ні, нема там єдности! Там сусіда сусіду в лижці води радий втопити! Хто віру малу має, а на таке наше народне безголовя подивиться, так справді його душа в чорну темницю западе.

Але Бог вивів Жидів з Єгипецької неволі, і з Вавилонського полону випустив, і розвалені мури Єрусалимські давав відбудувати, коли Жиди вертали до Него. Верне Він і український полон з чотирох кінців світа і відбудують вони українську руїну. А верне тих і тоді, коли вони струсять з себе пітьму темниці, а наповняться світлом надії на кращу будучину, здобуту власною працею, чесними заходами, взнеслими думками, братьскою любовію, життям на Христовій науці основанім.

Брати і сестри! Спас сказав, що він прийшов дати людям життя і надто життя; життя доброго в тілі і життя вічного у воскресенню. Наближається Великдень! Годі нам сидіти по наших чорних темницях! Киньмо їх, бо то смерть, бо з них жадного хісна. Сповнім серця наші радощами, а душі світлом Свят Великодних. Перед нами широка дорога кращої будучини! Вернімо до церкви Божої, до Спаса нашого, як колись Жиди по многих терпінях вертали до свого Єрусалиму. У день воскресеня Христового повоскресаймо до нового вищого життя, співаючи:

„Це день воскресення,
Тож просвітімся торжеством
І друг друга обіймім!
Скажімо „Брати!“ і тим,
Що ненавидять нас;
Простім їм все за-для воскресеня,
І аж тоді заспіваємо:
Христос, воскресши зміж мерлих,
Смертею смерть здоптав
І тим, що у гробі життя дарував!“

Амінь.

Великодна Відправа

Української Евангельскої Громади міста Торонта відбудеться 8-го Квітня в

SCOTT INSTITUTE

165 Elizabeth Street

Утреня о 8-й годині рано. Причасте о 8.30.
Великодна Служба о 9-тій рано.

ВЕЛИКОДНА ВЕЧІРНЯ

О 7-мій вечером в Українській Евангельскій Церкві на

Royce Ave.

Усіх Українців Торонта витаемо радісною вісткою:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!